

LOV NA BIŽATE

Po pripovedi Franka Fonde (Neli Romanello)

Ilustrirala: Tina Jurič

Pred petdesetimi leti je bil Franko sedemletni deček, ki je imel v solinah nonota Domenica in nono Margherito. Živela sta ob kanalu Grande v idilični solinarski hiši s pergolo, ki jima je delala senco v vročih poletnih dneh.

Franko je zelo rad zahajal k nonotom, saj se je tam vedno dogajalo kaj zabavnega. Ko je bilo »škuro de luna« (mlaj), sta lovila bižate, ki jih je nona znala najbolje speči na ognjišču, ki je grelo zgornje, bivalne, prostore.

Nekoč, ko sta lovila »bižate« (jegulje), je nono padel v vodo. Ker je bilo tako temno, ga Franko ni dobro videl, nono pa je imel eno nogo trdo in mu po spolzkih skalah ni uspelo se skobacati iz vode.

Zato je Franko stekel k noni, ki mu je dala »feral« (petrolejko) in skupaj sta odhitela k nonotu, ki se je jezil nad svojo nerodnostjo. Nona mu je podala »gaver« (solinske grablje) in s skupnimi močmi sta ga izvlekla iz vode.

Ob ognjišču se je slekel in grel ter zvrnil »bičerin grape« (kozarček žganja), da ni dobil pljučnice.

Drugo jutro sta zgodaj vstala in se odpravila po rože za nono, saj se ji je hotel nono prikupiti. Ozkolistne mrežice so najlepše cvetele blizu ozkotirne železniške proge Parencane.

Ko sta jih začela nabirati, je mimo njiju peljal vlak in počasi puhal. Iz vagona je skočil mladenič in tudi on začel nabirati cvetje. Ko je nabral šopek, je skočil na zadnji vagon in zakričal: »Per la mia morosa.« (Za moje dekle.)

Nono je bil jezen, ker so te krasne cvetice last solin in solinarjev, zato je jezno pripomnil: » V vsakem vagonu je tabla z napisom: PREPOVEDANO TRGANJE CVETJA. Vidiš, kako se ljudje ne držijo pravil?«

Doma ju je pričakala nona s polento in slastnimi bižati. Zelo je bila vesela cvetja, ki ga je postavila na mizo. Ob kramljanju in lepem vzdušju je bila merenda (malica) še bolj slastna.